

"Em passava més hores muntant la carrossa de Carnaval que a la feina"

Josep Valverde porta més de mitja vida participant en la rua de Sant Feliu de Guíxols, on ha vist com la tradició, ara tan arrelada i venerada al municipi, ha anat guanyant cos, forma i, sobretot, color

En plena efervescència de la joventut -«devia tenir uns 14 anys, que va ser quan els meus pares em van començar a deixar sortir sol de casa»- va sumar-se a la seva primera rua. «No anava disfressat, només hi vaig anar a fer una mica el 'gamberro' i a ballar», recorda. De la família, però, no en va poder heretar la tradició i, any a any, se la va anar fent ell a la seva mida: «Tots eren molt seriosos, jo vaig ser l'única bala perduda», confessa, amb ironia. Més tard, es va casar (amb la seva dona eren veïns de petits i anys després es van enamorar) i, quan van néixer el seu fill i la seva filla, «va ser quan em vaig posar de veritat amb el Carnaval». La primera disfressa que es va calçar va ser de xinès. «No teníem ni carrossa ni res, anàvem amb una comparsa», recorda. A diferència d'ara, «on sembla que sense aquestes plataformes xineses tan barates no podem fer res», les disfresses se les confeccionaven ells mateixos. Ells o qui tingués més traça amb l'agulla de cosir. «La disfressa de xinès me la van fer entre la meva dona i la meva sogra», rememora. Totes, des de fa més de quaranta anys, les han fet a mà: «Tota la vida ens l'hem fet nosaltres, no feia falta comprar res; és ara que la gent no sap com posar-s'hi per agafar un fil i una agulla», assegura. En aquells primers anys, també es van vestir d'americans («tiràvem quatre petards i fins i tot fèiem una traca», de jugadors de rugbi o de Moulin Rouge. «Va haver-hi moltes disfresses, però fa tants anys que ja no me'n recordo», assenyala. La «més espectacular» que van fer mai amb la colla va ser un any que van anar d'indis: «Vam fer un elefant molt ben aconseguit i vam construir un temple sobre la carrossa fet amb escuma», recorda. I és que «en aquell temps teníem moltes idees i probablement més temps, tot i que treballava; ara, en canvi, ja estic jubilat». La seva feina, però, va anar com anell al dit. I és que era electricista i «el més manetes de la colla». Per això, la seva tasca era -i continua sent- tant vital com imprescindible: dissenyar i construir la carrossa d'acord amb la temàtica que han escollit democràticament la seixantena d'integrants de la colla. «En època de Carnaval, quan encara treballava, em passava més hores muntant la carrossa que a la feina», reconeix. Ara, tres quarts del mateix: «Per Carnaval, la meva dona no sap si està casada perquè gairebé no paro per casa», assenyala. Ella, el seu fill i els seus nets, però, també formen part de la colla. Van començar amb un cotxe «desballestat», on van construir una «petita» plataforma per posar-hi els ornaments temàtics i, de mica en mica, a mesura que la colla i la il·lusió es van anar fent més grosses, van anar ampliant la infraestructura. Fins ara, que desfilen amb un camió que condueix ell mateix -que estava abandonat en una granja i el van comprar- amb una plataforma «de set metres de llargada i tres d'amplada». Totes les colles de Sant Feliu comparteixen nau, des d'on decoren les carrosses (i espïen la resta de cua d'ull) perquè llueixin pel gran dia (que són més d'un, val a dir, perquè de Sant Feliu de Guíxols van a Platja d'Aro i, d'allà, a Santa Cristina d'Aro, Caldes de Malavella, Llagostera i Calonge). Abans, portaven la carrossa fins al següent poble «tranquil·lament» per carretera; ara, però, lamenta que les «normatives ens tenen molt collats». En aquest sentit, assegura que «abans, quan la policia ens veia amb la carrossa circulant per la carretera, miraven cap a un altre costat perquè veien que no hi havia cap malícia, però ara, en canvi, ens fan anar tots junts com si fos una volta ciclista, en una espècie de comboi de 20 carrosses amb un vehicle policial al davant, un altre al darrere i un altre al mig», assegura. «Quan l'últim surt de Sant Feliu el que anava primer ja és a Platja d'Aro», assenyala. I és que les carrosses són vehicles «donats de baixa»: «De Sant Feliu a Platja d'Aro podem trigar una hora, perquè a un se li para la carrossa, a l'altre li surt fum i l'altre no pot córrer», explica. Per participar en la rua de Caldes de Malavella, per exemple, hauran de sortir a les vuit del matí: «Sembla que no vulguin que sortim dels pobles». Amb tot, no li fa por admetre que quan culmina l'última rua (la de Calonge)

«acabem farts de Carnaval». Aleshores, fan una pausa fins a l'estiu i, al setembre, ja tenen clar de què aniran disfressats. «Cadascú presenta la seva idea, fa una espècie de campanya electoral per convèncer la resta i, en un sopar, votem la temàtica». Tot i la rivalitat entre colles, celebra que «som una gran família perquè, per sobre de tot, hi ha un gran esperit de comunitat». Al llarg d'aquests anys, amb la seva colla han guanyat «alguns premis», però defensa que «és més perquè caiem simpàtics que per la carrossa».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/comarques/2026/02/13/em-passava-mes-hores-muntant-126763654.html>